

Arrest

nr. 105000 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2013, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 7 juni 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 juni 2013 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK die loco advocaat M. ROBERY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 maart 2013 dient de verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op basis van een onderzoek van zijn vingerafdrukken via de Eurodac-database werd vastgesteld dat van de verzoekster op 14 november 2009 vingerafdrukken werden genomen in Polen en op 9 maart 2012 in Frankrijk.

1.3. Op 4 april 2013 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

1.4. Na een initiële weigering gevolgd door een verzoek tot herziening vanwege de Belgische autoriteiten, stemden de Franse autoriteiten op 29 mei 2013 uitdrukkelijk in met het verzoek tot terugname van de verzoekster op basis van artikel 16.1.d van de Dublin-II-Verordening.

1.5. Op 7 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis werd gebracht op 7 juni 2013 en die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde B(...) A (...)
geboren te (...), op (...)
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 20.06.2012 is aangekomen in België. Eén dag later, op 21.06.2012 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in 1993 in A.(...).

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 28.02.2013 is toegekomen in België. Op 01.03.2013 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn in “O(...)” op 28.02.2013.

Uit het Eurodacverslag van 01.03.2013 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Polen en Frankrijk. De Franse overheid heeft op datum van 29.05.2013 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 05.03.2013 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze eerder asiel aanvraag in Polen en Frankrijk. Betrokkene verklaarde verder dat ze op 09.11.2009 Khasavyurt per bus verlaten zou hebben richting Moskou vanwaar ze per trein verder reisde naar Brest. Vanuit Brest zou ze per trein verder gereisd zijn naar Polen waar betrokkene asiel aanvraag. Reeds na één dag zou betrokkene Polen per trein verlaten hebben richting Frankrijk. Daar vroeg betrokkene twee maal asiel aan en zou ze tot 27.02.2013

verbleven hebben alvorens per auto naar België te reizen waar ze op 27.02.2013 zou zijn aangekomen en waar ze op 01.03.2013 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben. Betrokkene verklaarde dat ze de uitkomst van haar asielaanvraag in Polen in afwachting en dat haar twee asielaanvragen in Frankrijk werden afgewezen.

Op basis van het Eurodacverslag van 01.03.2013 waaruit blijkt dat betrokkene eerder asiel aanvraag in Polen en Frankrijk en de verklaringen van betrokkene dat ze in Polen en Frankrijk asiel aanvraag, werd voor betrokkene op 25.03.2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Franse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op

weten dit verzoek tot terugname niet in te willigen aangezien betrokkene in Polen geregistreerd staat als verdwenen en dat de Poolse autoriteiten sindsdien buiten het Belgische terugnameverzoek geen enkel terugnameverzoek van een andere Lid-Staat ontvangen hebben voor betrokkene en dat de vermelding dat haar asielaanvraag in Frankrijk zou zijn afgewezen, er op kan wijzen dat haar asielaanvraag in Frankrijk behandeld werd en Frankrijk dus waarschijnlijk de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek. Op basis daarvan werd op 04.04.2013 een terugnameverzoek verstuurd aan Frankrijk op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Na een initiële weigering door de Franse autoriteiten op 17.04.2013, gevolgd door een Belgisch verzoek tot herziening, willigden de Franse autoriteiten op 29.05.2013 het verzoek tot terugname voor betrokkene in op basis van art. 16.1 .d van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Frankrijk zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat ze geen dergelijke redenen heeft om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van haar asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Frankrijk. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in

Frankrijk er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Frankrijk de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat haar nicht L(...) en neef M(...) in Arlon wonen (DVZ, vraag 36) en dat haar zus U(...) Z(...) in Melun, Frankrijk woont met haar gezin en dat ze er erkend is als vluchteling en dat haar zus K(...) eveneens in Melun, Frankrijk woont en de Franse nationaliteit zou hebben (DVZ, vraag 37). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat met betrekking tot L(...) en M(...) die in Arlon zouden verblijven uit de verklaringen van betrokkene blijft dat het hier een nicht en neef betreft van betrokkene. Betrokkene zelfs is meerderjarig. Derhalve maakt betrokkene als dusdanig geen deel uit van het gezin van haar neef en nicht die in Arlon zouden verblijven zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Met betrekking tot haar twee zussen die in Frankrijk zouden verblijven, dient te worden opgemerkt dat het hier twee zussen van betrokkene betreft die in Frankrijk verblijven en betrokkene zelf meerderjarig is en betrokkene derhalve als dusdanig geen deel uitmaakt van gezin van deze in Frankrijk verblijven zussen, zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 05.03.2013 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat haar partner in België woont (DVZ, 38). Betrokkene verklaarde eveneens bij de inschrijving van haar asielaanvraag dat ze naar België is gekomen om te trouwen met K(...) B(...). Met betrekking tot deze specifieke redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het opstarten van een asielpcedure met als doel te huwen met een iemand een manifest misbruik is van de asielpcedure. De asielpcedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielpcedure opstarten omdat men wil huwen met een partner die in België woont valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielpcedure en is oneigenlijk gebruik maken van deze procedure. Daarnaast dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 05.03.2013 dat ze sinds 05.11.2011 traditioneel gehuwd zou zijn met K(...) B(...) die erkend werd als vluchteling en die ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven. Met betrekking tot deze verklaringen dient vooreerst te worden opgemerkt dat artikel 2.i van de Dublin-II-Verordening een gezinslid omschrijft als : "...de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokkene lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;". Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd : "...de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;". De voorwaarden om van een "naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie" te kunnen spreken werden uiteengezet in het Koninklijk Besluit van 07.05.2008. Zo dienen de partners te bewijzen dat zij gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond of dat ze kunnen bewijzen dat ze elkaar ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig,

telefonisch, via briefwisseling of via elektronische berichten met elkaar contact hielden en dat ze elkaar in de twee jaar driemaal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal minsten 45 dagen betreffen. We stellen vast de betrokkene nog maar 20 jaar oud is en dat ze op 05.11.2011 traditioneel gehuwd zou zijn met K(...) B(...).terwijl betrokkene van 16.11.2009 tot 27.02.2013 in Frankrijk verbleef (DVZ, vraag 27). Betrokkene brengt buiten haar verklaringen dat ze traditioneel gehuwd zou zijn met K(...) B(...) niet het minste begint van bewijs aan van deze relatie en er is evenmin geen sprake van een bij wet geregistreerd partnerschap. Dat betrokkene op hetzelfde adres verblijft als haar verklaarde partner K(...) B(...), wijzigt niets aan het voorgaande. Het is bovendien niet omdat twee personen van het hetzelfde of verschillende geslacht op éénzelfde adres verblijven, dat men automatisch een verblijfsrecht krijgt of dat er sprake is van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie. Gezien het bestaan van een duurzame en stabiele relatie volgens artikel 2,i) van Verordening 343/2003 en artikel 40bis, §2, 2° een voorwaarde is om te kunnen worden beschouwd als gezins- of familielid concluderen we dat we betrokkene en haar verklaarde partner niet als gezins- of familieleden kunnen worden beschouwd. Dit betekent dat een overdracht van de betrokkene aan de Franse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 05.03.2013 dat ze in Frankrijk behandeld werd voor TBC tot 15.01.2013. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staven. Bovendien wordt nergens aannemelijk gemaakt dat betrokkene nog aan TBC zou lijden. Bovendien dient met betrekking tot deze verklaringen, met name dat ze TBC gehad zou hebben en hiervoor tot 15.01.2013 in Frankrijk behandeld werd, te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Frankrijk indien dit nog nodig zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Betrokkene is immers na 15.01.2013 zelf vanuit Frankrijk naar België gereisd zodat het niet aannemelijk is dat een reis in omgekeerde richting niet meer tot mogelijkheden zou behoren. Er zijn derhalve geen gegronde redenen in het administratief aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Frankrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten in Frankrijk (2).”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 Opdat het beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook

al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mijs toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft

verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.5. *In casu* werd de verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op een verwijdering. Het beroep werd ingesteld binnen de door artikel 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van vijf dagen waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging, die blijkens het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, minstens van rechtswege is geschorst tot op het ogenblik van de uitspraak van onderhavig arrest.

3. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden

wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster sedert 7 juni 2013 van haar vrijheid werd beroofd. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. De verwerende partij betwist overigens in haar nota met opmerkingen het dringend karakter van de vordering niet.

3.2.2. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.3. In het voorliggende verzoekschrift voert de verzoekster onder andere de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster licht deze schending als volgt toe:

“La partie adverse estime que la requérante ne démontre pas l'existence d'une vie familiale et ne rentre pas dans le champ d'application des articles 2,i) du Règlement Dublin 343/2003 et 40bis, §2, 2° de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers. La remise aux autorités françaises ne constitue nullement une atteinte à l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Ce faisant, elle fait manifestement fi de la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme qui, en sa décision du 7 mai 2013 (requête 67429/10), précise notamment :

Les requérants se plaignent que les autorités belges se sont cantonnées à l'approche restrictive de la notion de « famille » figurant à l'article 2 du règlement Dublin et n'ont pas envisagé l'existence d'une « vie familiale » selon les paramètres, plus larges, de l'article 8 de la Convention.

Du fait, comme la Cour l'a rappelé ci-dessus, que la notion de « vie familiale » au sens de l'article 8 de la Convention est avant tout une question factuelle, Il peut en effet être légitimement soutenu qu'elle ne se réduit « a priori » pas à celle donnée par l'article 2 du règlement Dublin et que rien ne s'oppose à ce que l'examen de l'existence effective d'une vie familiale d'un demandeur d'asile tienne compte des spécificités de son statut et de sa situation factuelle pour démontrer la présence d'éléments supplémentaires de dépendance.

Contrairement à l'argumentation développée par la partie adverse dans l'acte litigieux, celle-ci ne pouvait se limiter à examiner les critères de la vie familiale tels que définis aux articles susmentionnés sans tenir compte des spécificités du statut et de la situation factuelle de la requérante, comme l'y invite la décision récente de la Cour Européenne des Droits de l'Homme du 7 mai 2013.

Or, en l'espèce, il est indéniable que la relation entre la requérante et Monsieur B.K. est sérieuse et stable.

Pour autant que de besoin, le sérieux et la stabilité de cette relation ressort de :

- La durée de celle-ci puisq B.K. entretiennent cette relation depuis août 2011;
- Du mariage traditionnel du 05.11.2011 :
- De la cohabitation depuis le 05.11.2011 jusqu'au 15.12.2011, date à laquelle la requérante a été hospitalisée au Centre Hospitalier de Lagny Marne la Vallée en raison d'une Tuberculose pour une durée de 8 mois :
- Pendant les 8 mois d'hospitalisation, Monsieur B.K. a régulièrement rendu visite à la requérante
- Depuis sa sortie de l'Hôpital, la requérante vit chez B.K. avec qui elle est domiciliée depuis le 01,03.2013 ;

La requérante produit d'ailleurs diverses photos et attestations confirmant la cérémonie de mariage en date du 05.11.2011 ainsi que la cohabitation.

Ces nouveaux éléments ne peuvent en aucun cas être écartés par Votre Conseil dans la mesure où ils permettent de démontrer des faits allégués par la requérante lors de son audition du 05,03.2011 et sur lesquels la partie adverse jette le discrédit (application jurisprudence Rvv 56,201 van 17,02,2011),

Le lien familial, au sens de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme entre la requérante et Monsieur B.K. est incontestable, vu les éléments susmentionnés,

Vu la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme l'existence d'une vie familiale sens des articles 2 i) et 7 du Règlement Dublin est également avérée.

Dans ces conditions, il appartenait aux autorités belges de se déclarer responsable de l'examen de la demande d'asile de la requérante en application de l'article 3,2 du Règlement Dublin,

L'acte attaqué viole ainsi les articles 2 i);, 3.2,7 et 15 du règlement Dublin ainsi que l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'homme,

2*

En vertu de l'article 8 de la CEDH, l'Etat belge a une obligation positive d'assurer le droit à la vie familiale.

En expulsant la requérante vers la France, il contrevient à cette obligation alors que cette expulsion rendra la vie familiale de facto impossible. Vraisemblablement, la requérante sera ensuite expulsée vers son pays d'origine, le Daguestan. Il ne peut être raisonnablement demandé au mari(mariage traditionnel) de s'installer en France alors qu'il dispose de toutes ses attaches en Belgique ou il vit sans discontinuité depuis plus de 10 ans, ayant d'ail leurs acquis la nationalité belge, A fortiori, il ne peut être demandé au requérant d'aller vivre au pays d'origine de la requérante alors qu'il a été reconnu réfugié du pays voisin, Qui plus est, la situation médicale de la requérante, et notamment sa longue hospitalisation (8 mois) rend nécessaire la présence de son compagnon à ses côtés.

L'expulsion de la requérante constitue donc une ingérence dans la vie familiale de la requérante et est en toute hypothèse disproportionnée par rapport au but à atteindre. »

3.3.3.1 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het

de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Indien geen familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt, kan ook niet tot de schending van deze verdragsrechtelijke bepaling worden besloten.

3.3.3.2 Beoordeling van het familie- en gezinsleven

Tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken op 5 maart 2013 verklaarde de verzoekster dat zij op 5 november 2011 traditioneel gehuwd is met de heer K.B., die van Russische nationaliteit zou zijn en die in Malmédy, België verblijft (gehoorverslag dd. 5 maart 2013, vragen 15 en 16a). Uit dit gehoorverslag kan tevens worden afgeleid dat de verzoekster verklaard op het zelfde adres te verblijven als de heer B.K. (gehoorverslag dd. 5 maart 2013, vragen 11 en 16a). Op de vraag of er specifieke redenen zijn waarom zij precies in België een asielaanvraag wil indienden antwoordt de verzoekster: “*partner woont hier*” (gehoorverslag dd. 5 maart 2013, vraag 38). Verder blijkt tevens dat de verzoekster verklaarde dat zij tot 15 januari 2013 in Frankrijk werd behandeld voor TBC (gehoorverslag dd. 5 maart 2013, vraag 39) en dat zij in Frankrijk verbleef van 16 november 2009 tot 27 februari 2013, doch dat zij op 5 november 2011 met haar vader naar Malmédy reisde om hier traditioneel te huwen waarna ze de volgende dag terugkeerde naar Frankrijk (gehoorverslag dd. 5 maart 2013, vraag 27).

Omtrent verzoeksters beweerde relatie met de heer B.K. vermeldt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 05.03.2013 dat ze sinds 05.11.2011 traditioneel gehuwd zou zijn met K(...) B(...) die erkend werd als vluchteling en die ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven. Met betrekking tot deze verklaringen dient vooreerst te worden opgemerkt dat artikel 2.i van de Dublin-II-Verordening een gezinslid omschrijft als :“...de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokkene lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;”. Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd : “...de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger overeenkomstig een wet een geregistreerd

partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”. De voorwaarden om van een “naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie” te kunnen spreken werden uiteengezet in het Koninklijk Besluit van 07.05.2008. Zo dienen de partners te bewijzen dat zij gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond of dat ze kunnen bewijzen dat ze elkaar ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of via elektronische berichten met elkaar contact hielden en dat ze elkaar in de twee jaar driemaal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal minsten 45 dagen betreffen. We stellen vast de betrokkene nog maar 20 jaar oud is en dat ze op 05.11.2011 traditioneel gehuwd zou zijn met K(...) B(...).terwijl betrokkene van 16.11.2009 tot 27.02.2013 in Frankrijk verbleef (DVZ, vraag 27). Betrokkene brengt buiten haar verklaringen dat ze traditioneel gehuwd zou zijn met K(...) B(...) niet het minste begint van bewijs aan van deze relatie en er is evenmin geen sprake van een bij wet geregistreerd partnerschap. Dat betrokkene op hetzelfde adres verblijft als haar verklaarde partner K(...) B(...), wijzigt niets aan het voorgaande. Het is bovendien niet omdat twee personen van het hetzelfde of verschillende geslacht op éénzelfde adres verblijven, dat men automatisch een verblijfsrecht krijgt of dat er sprake is van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie. Gezien het bestaan van een duurzame en stabiele relatie volgens artikel 2,i) van Verordening 343/2003 en artikel 40bis, §2, 2° een voorwaarde is om te kunnen worden beschouwd als gezins- of familielid concluderen we dat we betrokkene en haar verklaarde partner niet als gezins- of familieleden kunnen worden beschouwd. Dit betekent dat een overdracht van de betrokkene aan de Franse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt.”

In het verzoekschrift stelt de verzoekster een stabiele en serieuze relatie te hebben met een Belg, de heer B.K., die in België woont. Zij verklaart dat beiden elkaar kennen sinds augustus 2011 en dat zij op 5 november 2011 traditioneel gehuwd zijn. Zij zouden tevens in de periode van 5 november 2011 tot 15 december 2011 hebben samengewoond en daarna zou de verzoekster gedurende 8 maanden gehospitaliseerd zijn geweest in het Centre Hospitalier de Langny Marne le Vallée alwaar de heer B.K. haar regelmatig zou hebben bezocht. Na deze periode zou de verzoekster terug samen gaan wonen zijn met de heer B.K. en zouden zij sinds 1 maart 2013 ook samen zijn gedomicilieerd. Bij het verzoekschrift voegt de verzoekster een aantal kopieën van foto's. Ter terechtzitting legt de raadvrouw van de verzoekster een meer kwalitatieve kopie voor van deze foto's. Zij voegt bij het verzoekschrift tevens twee verklaringen van privépersonen en kopie van de identiteitskaart van de heer B.K. en attest van 24 april 2013 “*Composition de ménage*” waaruit blijkt dat de verzoekster sinds 1 maart 2013 is ingeschreven op het adres van de heer K.B. met de vermelding “*non apparentée*”.

Vooreerst stelt de Raad op grond van het administratief dossier vast dat de verzoekster, ondanks de tijd die zij heeft gehad tussen het gehoor op 5 maart 2013 en het nemen van de bestreden beslissing op 3 juni 2013, aan de diensten van de verweerder geen enkel tastbaar gegeven heeft bijgebracht dat haar beweerde relatie en traditioneel huwelijk met de heer K.B. zou kunnen staven. De verzoekster beperkte zich ter zake tot het afleggen van loutere verklaringen. De argumentatie van de verzoekster dat de verweerder rekening had moeten houden met haar specifieke en feitelijke situatie en het pleidooi ter terechtzitting dat de Dienst Vreemdelingenzaken de plicht had om haar te verzoeken om de nodige bewijsstukken voor te leggen, kan niet overtuigen. Van een asielzoeker die door de diensten van de verweerder gehoord wordt met betrekking tot de specifieke vaststelling dat zij reeds in Frankrijk een asielaanvraag heeft ingediend waarbij tevens melding wordt gemaakt van een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat volgens de Dublin-II-Verordening (gehoorverslag dd. 5 maart 2013, vraag 40) en die op de vraag waarom zij precies in België een asielaanvraag wil indienen antwoordt dat haar partner hier woont, kan op het eerste gezicht minstens worden verwacht dat zij de diensten van de verweerder voorziet van de nodige tastbare gegevens die toelaten met kennis van zaken te oordelen over dit beweerde gezinsleven. Bovendien blijkt uit het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 5 maart 2013 dat de verzoekster wel in de mogelijkheid werd gesteld om een aantal documenten waarover zij beschikte over te maken (gehoorverslag, antwoord op vraag 32). Uit de vragenstelling tijdens het genoemde gehoor blijkt dat aan de verzoekster ook duidelijk werd gevraagd om de eventuele familieband tussen haar en een in België verblijvende persoon uiteen te zetten (gehoorverslag dd. 5

maart 2013, vraag 36). Het was dan ook aan de verzoekster zelf om hierbij de nodige elementen aan te brengen die zouden kunnen wijzen op een familie- of gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster heeft dit *in casu* echter niet gedaan, noch in het kader van haar gehoor noch in de ruime tijdspanne tussen dit gehoor en het nemen van de bestreden beslissing. De Raad merkt hierbij op dat het rechtshulpstelsel in België de verzoekster toelaat om onmiddellijk een beroep te doen op bijstand door een advocaat. Niets belette de verzoekster dus om in de tussentijd aan de verweerder elementen over te maken omtrent het bestaan van een beschermenswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM. Aangezien blijkt en de verzoekster ook niet betwist dat aan de verweerder geen concrete stukken werden voorgelegd omtrent een effectief gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, kon de verweerder *in casu* op het eerste gezicht in alle redelijkheid oordelen dat er geen sprake was van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hetgeen betekent dat een overdracht van de verzoekster aan de Franse instanties geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt op grond van een *prima facie* onderzoek van de door de verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde stukken en de elementen van het administratief dossier tevens vast dat de verzoekster ook nu niet concreet aannemelijk maakt over een effectief gezinsleven in België te beschikken in de zin van artikel 8 van het EVRM. De loutere beweringen zoals uiteengezet in het verzoekschrift tonen op zich uiteraard geen effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

De verzoekster voegt aan het verzoekschrift een aantal stukken toe ter staving van haar gezinsleven met de heer K.B., met name een aantal kopieën van foto's, twee verklaringen van privépersonen, een kopie van de identiteitskaart van de heer K.B. en een bewijs van gezinssamenstelling van 24 april 2013.

Uit het bewijs van gezinssamenstelling van 24 april 2013 kan op het eerste gezicht geenszins een effectief gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM blijken, nu deze verklaring hoogstens kan aantonen dat de verzoekster en de heer K.B. sedert 1 maart 2013 op hetzelfde adres wonen. Het feitelijk gegeven dat twee mensen van verschillend geslacht op eenzelfde adres wonen en dit bovendien slechts zeer recent vanaf 1 maart 2013, kan niet volstaan om een effectief gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen op het moment van de bestreden beslissing, dit is 3 juni 2013. Een feitelijke samenwoning bewijst immers geen affectieve band.

De kopieën van foto's die de verzoekster bijvoegt betreffen volgens de verzoekster haar traditioneel huwelijk op 5 november 2011. De Raad stelt echter vast dat deze foto's niet gedateerd zijn en dat de vrouw die in huwelijksklederdracht is afgebeeld nauwelijks zichtbaar is (op één foto is slechts een zeer wazig beeld van een gezicht te zien en op de andere foto staat deze vrouw met de rug naar de camera gekeerd). Op grond van deze kopieën van ongedateerde foto's kan de Raad dan ook op het eerste gezicht niet aannemen als een (begin van) bewijs dat de verzoekster op 5 november 2011 traditioneel gehuwd zou zijn met de heer K.B.. Uit het geheel van deze ongedateerde foto's blijkt evenmin een effectieve gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM, zij tonen immers geen duurzame affectieve relatie aan tussen de betrokkenen.

De verklaringen van C.F. en K.K., die burens zouden zijn van de heer K.B. werden opgesteld op 9 juni en 10 juni 2013, dit is dus na het treffen van de bestreden beslissing. Deze verklaringen van derden vertonen dan ook een zeer gesolliciteerd karakter. Het betreft immers vrienden / burens die bezwaarlijk als een objectieve informatiebron kunnen worden beschouwd en bovendien hebben zij deze verklaringen opgesteld nadat de bestreden beslissing reeds werd genomen. In zijn verklaring stelt de heer C.M. overigens uitdrukkelijk dat hij een brief schrijft gelet op de problemen die de heer K.B. momenteel ondervindt. Inhoudelijk zijn deze verklaringen ook tegenstrijdig met de verklaringen van de verzoekster, die zowel in het onderhavige verzoekschrift als in het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat zij in Malmedy op traditionele wijze is gehuwd terwijl C.F. en K.K. aangeven dat zij zouden hebben deelgenomen aan het huwelijksfeest in Ovifat. Meteen is duidelijk dat elke objectiviteit van de genoemde verklaringen op de helling komt te staan.

Een loutere kopie van de identiteitskaart van de heer K.B. en de overige bijgevoegde stukken die niets met de voorgehouden relatie tussen de verzoekster en de heer K.B. te maken hebben (celibaatsattest, Sis-kaart, bijlage 26, geboortebewijs, oranje kaart) maken evenmin een effectief beleefd gezinsleven van de verzoekster aannemelijk.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

De verzoekster kan een grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM slechts dienstig aanvoeren wanneer zij ook daadwerkelijk het bestaan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven aantoot.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekster verklaarde dat zij van 16 november 2009 tot 27 februari 2013 in Frankrijk verbleef en dat zij in die periode slechts één dag naar België kwam om er in Malmedy traditioneel te huwen (gehoorverslag dd. 5 maart 2013, vraag nr. 27). Waar de verzoekster thans betoogt dat zij en de heer K.B. elkaar kennen sinds augustus 2011, dat zij in de periode van 5 november 2011 tot 15 december 2011 hebben samengewoond, dat zij gedurende 8 maanden gehospitaliseerd was in het Centre Hospitalier de Langny Marne le Vallée alwaar de heer B.K. haar regelmatig bezocht en dat zij na deze periode terug is gaan samen wonen met de heer B.K., stelt de Raad dan ook vast dat er op het eerste gezicht niet kan worden aangenomen dat er een effectief beleefd gezinsleven zou zijn geweest in België op het moment van de bestreden beslissing. Het overgrote deel van de beweerde relatie tussen de verzoekster en de heer K.B. heeft zich immers afgespeeld in Frankrijk, en niet in België.

In casu wordt met de bestreden beslissing aan de verzoekster geenszins een verblijfsrecht ontnomen die haar feitelijk tot het bevelen van een gezinsleven in België in staat stelde, zodat het hier gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating. Er is in deze stand van het geding op het eerste gezicht dan ook geen inmenging in het privé- of gezinsleven van de verzoekster.

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de “*fair balance*”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in

het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De rechtmatige toepassing van bepalingen uit de vreemdelingenwet staat artikel 8 van het EVRM dan ook niet zonder meer in de weg.

In casu toont de verzoekster op het eerste gezicht niet concreet aan op welke wijze haar beweerd gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissing. De overdracht aan Frankrijk verhindert *in casu* immers niet dat de heer B.K., die de Belgische nationaliteit heeft, de verzoekster vervoegt in Frankrijk, zoals hij blijkens de verklaringen van de verzoekster reeds heeft gedaan in 2011 en 2012. De verzoekster beperkt zich tot de loutere bewering dat van haar partner gezien zijn bindingen met België niet kan verwacht worden dat hij zich in Frankrijk vestigt. Met deze vage en blote beweringen toont de verzoekster op het eerste gezicht niet concreet aan dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven elders, bijvoorbeeld in Frankrijk wordt verder gezet. Aangezien het aan de andere kant met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren en aangezien de Belgische autoriteiten ook het recht hebben om de Dublin-II-Verordening te doen respecteren, is er geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster en deze van de Belgische Staat. Er is dan ook *in casu* in deze stand van het geding geen sprake van een positieve verplichting voor de Belgische Staat om het (recht op) gezinsleven in België te ontwikkelen.

3.3.4 Gelet op het voorafgaande, maakt de verzoekster *prima facie* geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Derhalve heeft zij op het eerste gezicht geen verdedigbare grief aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.5 In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4 Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.4.1 Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima*

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De Raad stelt vast dat de verzoekster zich in het kader van de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel opnieuw betoogt dat haar verwijdering een inbreuk zou uitmaken op het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dat zij zou hebben met de heer K.B. Zij betoogt dat er een manifest risico is op een breuk tussen beiden en dat zij niet gemakkelijk naar België zal kunnen terugkeren.

Gelet op deze uiteenzetting volstaat het te verwijzen naar hetgeen uiteen gezet werd betreffende de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM. *Prima facie* maakt de verzoekster geen effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Bovendien blijkt uit een samenlezing van verzoeksters verklaringen tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en de uiteenzettingen in het onderhavig verzoekschrift dat de verzoekster in 2011 en 2012 reeds in Frankrijk heeft samengewoond met de heer K.B. en dat hij haar ook wanneer zij in Marne-le-Vallée gehospitaliseerd was regelmatig kwam bezoeken. Met haar vage betoog maakt in deze omstandigheden geenszins aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, die inhoudt dat de verzoekster aan Frankrijk zal worden overgedragen, enige breuk met haar beweerde partner zal teweeg brengen. De verzoekster toont geenszins aan dat de heer K.B. niet opnieuw met haar in Frankrijk een gezinsleven zou kunnen leiden. Zij maakt het moeilijk te herstellen karakter van het voorgehouden nadeel dan ook niet concreet aannemelijk. Met de loutere bewering dat het niet zeker is dat zij gemakkelijk naar België kan terugkeren, maakt de verzoekster geenszins aannemelijk in welke mate dit gegeven voor haar persoonlijk een ernstig nadeel zou uitmaken.

Op grond van de hiervoor aangehaalde cumulatieve vereiste en gelet op het ontbreken van het aanvoeren van een verdedigbare grief (RvS 12 september 2002, nr. 110.183), volstaat een vage verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in de rest van het verzoekschrift, met name het middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM, niet. Evenmin komt het aan de Raad toe om zelf uit het door de verzoekster aangebrachte betoog af te leiden waarin nu juist de ernst van het vermeende nadeel bestaat, laat staan de herstelbaarheid ervan te onderzoeken.

Uit wat voorgaat volgt dat met dit betoog, dat bestaat uit het poneren van blote en hypothetische beweringen zonder nadere concrete duiding hoe deze betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekster, op generlei wijze met enig concreet gegeven of overtuigend argument het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond. De verzoekster beperkt zich tot beweringen die niet volstaan om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De verzoekster toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en dertien door:

mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. DE GROOTE